

5

Тия думи поразиха най-много Добри Чинтула.

И в него изникна непоколебимо решение.

Той щеше да отиде в Одеса да учи. Как? Не знаеме. Но това трябваше да стане. Щеше да стане.

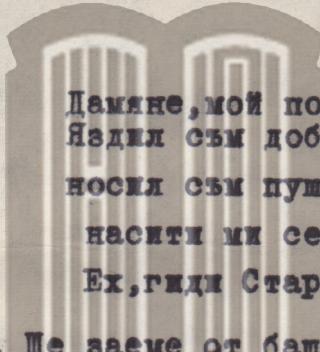
THE ESTATE

Библиотека Университета им. А.Н. Островского

10

Една вечер Добри закъсня на лозето. Цял ден се беше бъхтав да ~~прекъ~~
~~отрави~~ и ги ~~напася~~ на грамадата
изка с шилестата си мотика, да ~~принеси~~ вади камъни ~~изтигнати~~. След то-
ва беше натоварил катъра с кръвци, дръвчета и поел към къщи, пребит от
умора. А в ума му се въртеше все една и съща мисъл.

Как да стигне до Одеса? Град далеч през планини и морета... Вървени
бавно, без да забележи че вече се е мръкнало, като си пееше тихичко своята
любима песен:

Дамине, мой побратиме!
Яздил съм добри хатове,
носил съм пушки хубави -
насити ми се сърцето.
Ех, гиди Стара планина!

И все си пресмятаме. Ще заеме от баща си пет гроша, майка му щене да му умие нови дрехи. Стигаше му да нарами една торба пълна с хляб.

А после?

Какъвто му е късмета! През Балкана, през Търново и Дунава, все нагоре, към север. Там бене Русия. Там, където "държат сметка дори на звездите..."

До тук добре. Но как да каже на баща си? Всеки ден смятаме, че ще добие смелост да му изяви непреклонното си решение. Да учи, да стане човек. Като Иван Селимински. Като Д-р Верон. Всички му казваха че с таки ум, с тази негова схватливост - грехота е да остане прост лозар. Казваше го даскальт му от елийското училище, казваше го и ученият пловдивски даскал Георги Цукала, казваше го дори отец Сава, ^{стория} калугерът който му даваше да чете разни славянски "букварчета".

Вървеше полека Добри, следван от катъра, представяше си как ще застане пред баща си и ще му каже, че иска да напусне дом и близки... Острият марченски ветрец който идеше откъм боаза го накара да побърза. Баща му го беше вече много изпреварил.

Как стана всичко това?